

časa. Seveda, plemenitaš in učenje ljudskega jezika, to bi bilo za te ljudi nemara ponižanje, ka-li? Ti ljudje pač pozabljajo, da jih je ubogo ljudstvo moralo stoletja in stoletja živiti in rediti s krvavimi žalji. Njih dolžnost bi bila, da bi se skazovali rednikom svojih pradedov hvaležni ter jim šli povsod na roko, a kakor njih pradedje tudi njih potomci ne cenijo ljudstva in ga ne ljubijo. To kaže posebno dejstvo, kako malo volje imajo, priučiti se jeziku ljudstva, med katerim si služijo svoj kruh! En izgled!

Okrajno glavarstvo v Mariboru je pred kratkim razposlalo občinam neki ukaz, kateri pa je pisan v tako barbarični slovenščini, da ga ni mogoče razumeti. Prosimo, naj se cenjeni čitatelji sami prepričajo! Dopis se glasi doslovno tako-le:

Štetja—dokaznica o teh v času od dne 15. svečana do vstave 15. sušca 1904 na omenjeno občino, po zdravnikah ozirajo oglednikah mrtvih na pošto oddane zdravstvene naznanila ozirajo naznanila oglednikov mrtvih.

C. k. okrajno glavarstvo Maribor dne 9. svečana 1904 št. 3986 Vsem občinskim predstojništvam. Vsa pisma okoljavnih zdravnikov z občinam so poštnine ne proste. Da bi se prosta poštnina za doposlave pisem okoljavnih in občinskih zdravnikov z občinam izprosila, se namerava poštnino v navprek vzeti. Da bi se to omogočilo, je potrebno obsežek teh pisem vedeti. Naročuje se torej priloženo tiskovino natančno v vseh rubrikah izpolniti in najdalje do 1. aprila 1904 semkaj doposlati. (Sledi podpis.)

Ali je to slovenščina? Ne, to ni slovenščina, to je le »dokaznica« velike nezmožnosti dotičnega uradnika, ki je ta oklic hotel posloveniti, za uradovanje med slovenskim ljudstvom. Občine morajo vse ukaze točno izvršiti, a kako jih naj, če se občuje z njimi s takim barbarškim »mišmašem«? Gospodje plemenitaši po naših glavarstvih si naj vzamejo čas za učenje slovenskega jezika, če pa nimajo za to dovolj možganov, pa naj puste naše ljudstvo v miru in naj jo poberejo iz naših krajev! Tak jezik pa je naravnost žaljenje slovenskega naroda!

Vedno in vedno nam ravno nemški uradniki po svojih besnih listih razlagajo, da naše ljudstvo ne razume »nove slovenščine«. Da, res je, njihove »nove slovenščine« ne razume in ne more razumeti pameten človek, ker to ni noben jezik, ampak le najslabša jezikovna krparija in spakedrija. Zopet prihajamo k sklepu, da za Nemce ni mesta v naših uradih. Proč torej z njimi!

seta v bližnje mesto na prodaj. Vse se jima smeji, ko zahtevata za vrečo oglja vrečo zlata. Zdaj se-le spoznata, da ju je mlajši brat pri tem močno »nabarbal«. To se je zdelo starejšima bratoma preveč. Prišedši domov zgrabit mlajšega, sklačita ga v veliko vrečo ter ga odneseta, da ga vržeta v vodo. Ko prideta z njim mimo neke gostilne, postavita ga na tla in gresta malo v gostilno pit. V tem času prižene neki živinski kupec po cesti mimo gostilne mnogo živine. Mlajši brat začne v vreči sam s seboj veselo govoriti: »Juhe, kako se že veselim, ko pridejo angelci in me v nebesa neso, juhe!« Ko to sliši kupec, začne ga prositi, naj pusti njemu stopiti v vrečo in iti v nebesa. Za plačilo mu kupec obljubi vso živino. Mlajši brat mu to seveda rad dovoli ter veli kupcu, naj vrečo hitro razveže. Nato stopi mlajši brat iz vreče in zaveže kupca vanjo. Starejša prideta iz cerkve, zabašeta vrečo in jo neseta na neki most. Kupec, meneč, da ga nesejo angelji, je prav tiho čepel v vreči. Ku dospeta na most, vržeta vrečo v vodo in tujec je utonil. Starejša brata sta se glasno zakrohotala, ker sta mislila, da sta mlajšega pokončala. Nato se napotita proti domu. Kake pol ure sedita doma v senci, kar zagledata mlajšega brata, ki je gnal celo čredo živine. »Lej ga spaka, koliko živine žene

Rusko-japonska vojna.

Čez Velikonoč ni došlo z bojišča nobene vesti o kaki bitki. Listi le poročajo o gibanju ruskih in japonskih vojnih čet. Toda ta poročila so večinoma izmišljena, ker obe vojski skrbno prikrivata svoje naklepe, ali pa izdajata krive vesti, da premotita ena drugo. Kajti mnogo je od tega odvisno, da se nasprotnik preseneči ter se mu zada občuten udarec.

Iz poročila, da so prve japonske čete prodrle do Jöngčona v bližini Vidža in izliva Jalu-reke in da so vojni poročevalci v Tokiu dobili dovoljenje iti na bojišče, sklepajo angleški viri, da stojimo tik pred velikimi vojnimi podjetji Japoncev. Angleži kar ne morejo pričakati uspešnejšega prodiranja Japoncev, ker so pričetkom vojne pisarili, da bodo z velikimi presenečenji Japonci Ruse pohrustali v par dneh. Mnenje angleških listov tudi to pot ni dokaz, da bo res tako. Doslej so Japonci z Rusi imeli praske samo v severni Koreji, v Mandžuriji pa ni niti enega japonskega vojaka. Prodiranje Japoncev bi se moralo torej pričeti iz severne Koreje preko spodnjega dela reke Jalu pri Vidžu preko Föngvangčonga v smeri na Liaojang Mukden ali od Mančšana proti Kirinu in Harbinu, ali proti Niuguta-Harbin ali proti Vladivostoku. Najverjetnejši je v sedanjem letnem času poskus od Vidžu proti Liaojangu in Mukdenu, torej proti središču ruske armade. Angleški listi menda ne pomislijo, da imajo tudi za ta načrt Japonci še premalo armade zbrane v severni Koreji. Angleški časnikarji hočejo napraviti Japonce še bolj nepremišljene, vrtoglave in površne, nego so res. Japonski oddelki se razprostirajo sedaj od Andžu do Jöngčona, severno mej Vidžu in Usanom pa tabore kosaški oddelki. Po sedanjem položaju sta sovražnika ločena par dni hoda.

Pruski polkovnik Graedeke se je izrazil o bojevanju tako-le: Čim dalje se bodo Japonci pomikali od doma, tem bolj bodo oddaljeni lastnemu domu, in čim bolj se bodo Rusi umikali, tem bližje bodo svojemu domu. Ta polkovnik je popolnoma prepričan, da Japonci niso dorastli veliki nalogi, ki so si jo nadeli — tako daleč in proti takemu nasprotniku. On je mnenja, da bo usoda za Japonce grozna, ker po vseh njih dosedanjih pripravah je soditi, da niso niti pripravljene na svoj prvi poraz.

Rusi potopili japonsko ladjo.

Petrograd, 4. aprila. Dopisnik ruske brzojavne agenture poroča iz Port Arturja: Združeno rusko brodoge je 26. marca zapustilo

najn brat domov. Za Božjo voljo, kje jo je dobil, v vodo sva ga vrgla, sedaj pa žene celo tropo živine.« Tako sta začudena govorila. Čez nekaj minut bili so že vsi trije skupaj. Zdaj pa začne mlajši pripovedovati, kako se v vodi zastoj dobi vsake vrste živina. Starejša brata se temu jako čudita. Takoj skleneta tudi ona skočiti iz tistega mosta v vodo. Mlajši brat, ko je vedel, da mu verjameta, reče: »Čez tri dni ženem to živino na sejem čez tisti most ter vama lahko pokažem, koliko živine je spodaj pod vodo.« Odločeni dan se odpravijo vsi trije na pot. Ko prižene mlajši svojo živino na most, pokaže starejšima celo vrsto živine v vodi. Videla se je namreč v vodi živina mlajšega brata, ki je stala na mostu. Starejša bila sta tako neumna, da nista sprevidela sleparije. Starejši reče srednjemu: »Skoči ti naprej ter mi pokaži iz vode z roko, če je mnogo plena.« Takoj skoči srednji brat v vodo. Toda kmalo pomoli roko ven, da bi ga onadva na mostu potegnili iz vode, ker se je že začel potapljati. Starejši brat pa meneč, da ga vabi, štrbunkne se on za njim in oba sta utonila. Mlajši brat si na mostu vesel zavriska ter žene svojo živino domov. Postavi si lepo hišo in hlev in ostalo mu je še precej denarja. Živel je potem še dolgo in srečno ter še sedaj živi, če že ni umrl.

pristanišče ter odplulo proti otočju Miaotao. »Novik« je zapazil neki parnik, ki je vlekel za sabo neko kitajsko ladjo. Topničarica »Zinmatelny« je dvakrat ustrelila, nakar se je dotični parnik ustavil. Bil je japonski parnik »Haniemaru«, na katerem je bilo deset Japoncev, enajst Kitajcev in mnogo važnih papirjev. Moštvo so spravili Rusi na »Novik«, ladjo pa potopili. Ko so se »Novik« in topničarice zopet združile z ostalim brodogem, vrnilo se je to v Port Artur. Preiskava zajete ladje je dokazala, da je ta vozila živila in streljivo za neko japonsko četo, ki se je pred kratkim izkrcala na otoku Hajando, katerega je Kina zajedno s Port Arturjem in Daljnijem odstopila Rusiji in kjer ima Rusija zalogo premoga.

Kitajska bo pomagala Japonci.

London. Iz Kine prihajajo zelo zanimiva poročila. »Daily Mail« poroča iz Šanghaja, da se bo Kina pridružila Japonci. Kina se je proglasila za nevtralnno le na nasvetovanje Japonske. Kitajsko ljudstvo je ne le za Japonsko, ampak tudi močno protirusko. Mlajši naraščaj kitajski proslavlja vedno Japonce ter zabavlja čez Ruse. Kitajci so pripravljene verjeti japonskim obljubam, ako le ostane Kitajska samostojna. Kitajci trdijo, da Japonski uspehi dokazujejo, da je združeno rumeno pleme belemu kos.

Niučvang.

Niučvang, 4. aprila. Amerikanski konzul Miller je naznanil tu bivajočim Amerikancem, da Združene države vsprejmejo od Rusije naznanjeno obsedno stanje nad Niučvangom. Amerikanska topničarica »Helena« odide v kratkem. Angleška topničarica »Espingle« pričakuje še novih naročil. Prebivalstvo je popolnoma mirno, le nekateri odnašajo svoje imetje na varne kraje. Poroča se, da bo, kakor hitro odpluje 11 tu stoječih ladij, pristanišče in reka zaprta prometu in preprežena s podkopi. Rusi se marljivo pripravljajo na brambo mesta. Poročevalce najbolj lažljivih angleških listov so Rusi izgnali iz Niučvanga. Kuropatkin je dne 3. t. m. nadzoroval tukajšno posadko, ki broji 10.000 mož in 60 topov.

Prodiranje Rusov proti jugu.

Petrograd, 2. aprila. Dve ruski diviziji in gorsko topništvo gredo z južnega Usurska dalje proti jugu. Prva divizija gre ob reki Tumen, druga po vzhodnem obrežju Korejskem. Prva kolona se je ustavila ob gori Paktonsanu pri izviru reke Jalu in pojde dalje ob reki Jalu. Druga divizija je dosegla Pukčen, ki stoji ob glavni cesti k Vensanu, 150 klm. daleč od mesta, kjer se izkrcujejo Japonci. Predne straže so dosegle Hamheun, 83 klm. od Vensana. Južno od Hamheuna so se prikazale močne ogleadne straže japonske, ki krijejo divizijo v Vensanu. Neprijateljske čete so še 90 klm. oddaljene med seboj.

Dunaj, 3. aprila. Rusija namerava svoje brodoge silno pomnožiti. Stroški bodo znašali 300 mil. rubljev.

Port Artur.

Moskva. »Moskovskija Vedomosti« navetjujejo, naj se Port Artur prekrsti v »Port Nikolaj«, ker angleško ime neugodno zveni.

Port Artur. Sem je došel ces. namestnik Aleksejev. Bil je slovesno sprejet. Ogledal si je čete in brodoge. Prej se je slovesno vršil pogreb inženirja Sverova in 7 mornarjev, ki so bili ubiti pri zadnjem napadu na Port Artur.

Politični ogled.

Štajerska sodišča se pridno ponemčujejo. Razmere pri sodišču v Celju so od dne do dne žalostnejše. Ne mine skoro mesec, da ne bi prišel v Celje kak avakultant — kurzovec. Svečana in sušca sta prišla Celje dva taka moža, ki se hočeta slovenskemu uradovanju v par mesecih priučiti.

Eden teh dveh je sin višjesodnega svetnika viteza Karnitschnigga. On ima že sodni izpit in je torej neposredno pred imenovanjem. Seveda pride kot adjunkt v slovenske kraje, ker bi ga sicer ne poslali v Celje. Kako se naj pa ta sodni uradnik priuči v kratkem času do imenovanja slovenščine. Torej vsa ugovaranja slovenskega ljudstva na shodih ne pomagajo nič. Predsednik deželnega nadsoodišča grof Gleispach se kratkomalo nič ne briga za želje Slovencev na Štajerskem, ampak dela vedno samovoljno naprej. Na prihodnjih shodih naj bo povsod prva resolucija: Proč z Gleispachom!

Vojaški novinec. Svojo nesposobnost kot ministrski predsednik je pokazal Körber posebno pri letošnjem zasedanju državnega zbora. Vsled svoje krivične politike se je popolnoma udal Nemcu ter ni hotel dati Slovani nikakih pravic. To je zakrivilo, da ni mogel delovati državni zbor ter tudi ne dovoliti vojaških novincev, kar smo že pred zadnjim zasedanjem pisali. Ker so pa časi jako nevarni, mora imeti vlada vojaške novince. Körber je torej dovolil z vladnim odlokom po § 14 za l. 1904 vojaške novince. In sicer je dovoljeno: za stalno vojno 103.100 (od teh odpade na tostransko državno polovico 59.024). Za deželno brambo rabijo 14.500 novincev. Od tega krvnega davka bomo plačali Slovani več kakor polovico in vendar nas zatira vlada pod Körberjem, kjer nas le more ter nam krši naše najbornejše pravice.

Politični položaj v Evropi. Zadnje dni se je raznesla po Evropi vest, da sta se Francoska in Angleška, ki sta si stali dozdaj zelo nezaupno nasproti, zvezali in sklenili glede svojih strmljenj nekako sporazumljenje. To je jako daleko sežnega pomena za ohranjenje evropskega miru. To je pa nekoliko vznemirilo Nemčijo. Ker je tudi Avstrija zadnji čas postala prijazna Rusiji, začela se je Nemčija ozirati po prijatelju, na katerega bi se zamogla zanesti v resnih časih. Kajti Rusom prijazna Francoska v prijateljskih razmerah z Angleško, slednjič tudi Avstrijsko delovanje z roko v roki z Rusijo, je povzročilo položaj, da je ostala Nemčija skoro popolnoma osamljena. V Afriki se je v njenih naselbinah vnel upor. Spuntal se je zamorski rod Hereros. Vsled svojega ošabnega nastopa zamerili so se tudi Angleški in Zjedinjenim državam severoameriškim. Zato je šel nemški cesar minoli mesec nekoliko na izprehod, da bi poiskal zaveznika. Šel je v Italijo, kjer se je sešel z italijanskim kraljem. Bržkone je šel Italijane potrditi v veri, kako je potrebna trozveza. Tako se vsaj vidi iz napitnic, ki sta jih govorila oba vladarja pri skupnem obedu.

Dopisi.

Od Sv. Marka niže Ptuja. Ko smo Markovčani in Bukovci slišali, da so nekateri kmetje veleposestniki volili v okrajni zastop namesto kmetskih posestnikov vse grajščake, kar jih imamo v okraju, in med temi tudi g. pl. Pongratza, grajščaka v Dornovi, smo bili vsi prav iznenadeni. Mi Pongratza dobro poznamo, ker nam divjačina iz njegovega lova, posebno fazani delajo grozensko škodo na polju. To se ponavlja že več let. Škodo dobiti povrnjeno pa ni lahko; g. pl. Pongratz se pusti tožiti in to do najvišje instance, preden plača odškodnino! To smo pred nedavnim doživeli, ko smo imeli več sto kron odškodnine od njega tirjati. Koliko potov smo imeli v Ptuj? Koliko smo potratili časa in denarja, preden smo dobili mali del škode poplačane! Nekateri posestniki so že obupali, češ, divjačina nam je pridelke vničila, odškodnine pa ne moremo dobiti, da bi si živež kupili! O tem seve »Štajerc«, ta »prijatelj« grajščinskih kmetov, nikoli ni besede napisal in povedal. No, kmetje Žampa, Vrabelj, Vindiš, Cafuta, Visenjak! Zapomnite si »dobrote«, katere skazuje vaš prijatelj, grajščak pl. Pongratz nam revežem!

Iz Pacinja. Minoli mesec smo imeli volitev za novi občinski odbor. Ta volitev je bila v vsakem oziru nekaj posebnega.

C. kr. okrajno glavarstvo v Ptujju poslalo je na volitev kot komisarja nekega nemškega uradnika, kateri ni znal prav nič slovenski. To je največa predrznost. Kako se naj tak uradnik sporazume s slovenskimi volilci? Kako naj razlaga postavo, naj poduči slovensko volilno komisijo in volilce, če ne ume jezika in mora radi tega molčati? Ali gosp. c. kr. okrajni glavar Underrain pošlje trdega Nemca kot komisarja med slovenske volilce, da nemški uradnik dobi le komisijske stroške, dasi nikakor ni kos izročeni mu nalogi? In kak nered in nemir je vladal med celo volitvijo! Ali gospod komisar tega ni videl in slišal? Pri tej volitvi so se tudi glasi kupovali za »dornovsko stranko.« Dva iz Kicarja sta kar trosila kronice! Odkod sta jih neki dobila? To je treba zasledovati!

Iz Salovec. Preljubi »Slov. Gospodar!« Izroči našim vrlim in marljivim poslancem pristréni pozdrav in zahvalo za predloge, katere so vložili, kakor je bilo v predzadnjem »Slov. Gospod.« objavljeno, glede osebnega dohodninskega davka ter glede pridelovanja brezdačnega žganja od strani tistih posestnikov, ki točijo vino »pod vejo.«

Res je težavno izpolnjevati obrazce vsakemu obrtniku. In če še tako natančno izpolni, vendar mu vrnejo polo nazaj. Seveda, obrtnik ne ve, kaj da manjka. To se je pretečeno leto dopisniku zgodilo. Ravno tako je velike koristi drugi predlog o brezdačnem pridelovanju žganja. Prej tega ni bilo in nakrat si je vlada izmislila novo breme ter ga naložila kmetu na pleča. Če rabi država denar, vedno le kmetu naloži večji davek. Da bi mu pa pomagala v stiski, tega pa seveda ne stori. In če iztisnemo včasih kako podporo s pomočjo naših vrlim poslancev, tedaj polovico mestjani vtaknejo v svoj že tako poln žep, kakor se je pred kratkim v ptujškem okraju zgodilo.

Pa še na nekaj bi opozorili naše vrle gg. poslance. Da bi nam namreč odpravili občinske živinogleda. Saj vendar živino ogleda tudi živinozdravnik. Čemu so torej te sitnosti? Če gospodar kako živinče ali svinče proda, mora okoli letati, včasih po več ur, ako hoče dobiti živinski potni list in se po vrh ogledniku za listek plačati. Tega pred štirimi leti ni bilo in se vendar svet ni podrl. S tem se delajo kmetu samo težkoče, namestu da bi mu vlada šla kolikor mogoče na roko.

Naše poslance pa prosimo, naj nas še v prihodnje tako vro in možato zastopajo kakor dosedaj. Bog jim povrni njihov trud in zavest, da to kar storijo, storijo v prid ubogega kmeta. M. P.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovensko društvo je iz tehtnih vzrokov preložilo občni zbor na dne 17. apr. Vse rodoljube opozarjamo na to okolnost!

Katol. politično društvo za kozjanski okraj priredi dne 24. aprila (tretjo nedeljo po Veliki noči) zborovanje pri Janezu Gubenseku na Lesičnem. Odlični govorniki so obljubili svojo pomoč.

Katol. politično društvo »Sava« za brežiški in sevnjski okraj ima svojo odborovo sejo na belo nedeljo v Rajhenburgu v gostilni Unšuldovi ob 3. uri popol.

Mariborske novice. 21letni brezposelni Anton Pisk, kateremu je bivanje v Mariboru prepovedano, vrnil se je minoli mesec zopet nazaj. Ko ga je zasačil redar ter ga aretiral, se mu je zoperstavil. Zaradi

tega je bil obsojen na šest mesecev težke ječe. — Kostanjeva drevesa ob potu iz Maribora v Kamnico so neznani pobalini poškodovali in zlomili in to celo na veliko-nočno nedeljo zvečer.

Pisanke za narodopisni muzej. Prijatelji in znanci si za Veliko noč darujejo radi lepo barvana in okrašena jajca, ki jim pravimo pisanke ali tudi rumenice (remenice). Občudujemo, včasih lepe figure, ki so jih spretno roke zarisale na jajčo lupino. In ravno zato pisanke zaslužijo, da jim posvetimo še posebno pozornost. Nasi bratje Čehi so že zdavnaj spoznali njih narodopisni pomen in v čeških muzejih lahko vidiš velike zbirke pisank z najrazličnejšimi okraski, v čeških časnikih so pa še izšli mnogi učeni članki o tem. Naše »Zgodov. društvo« je tudi pred kratkim dobilo za muzej pet krasnih čeških pisank iz velehradskega okraja na Moravskem. Mi Slovenci se še vse premalo brigamo za svoje narodopisne posebnosti, zato se tudi sami sebi vedno bolj odtujujemo. V tem se moramo poboljšati zlasti mi štajerski Slovenci. Naše »Zgodovinsko društvo« ima namen, poleg zgodovine gojiti tudi narodopisje, treba je le, da se v občinstvu vzbudi večje zanimanje. Ravno sedaj je priložnost, da opozorimo na naše pisanke. Pošljite iz različnih krajev pisanke, ki imajo kake figure za muzej. Večjo narodopisno vrednost imajo seveda one, ki jih ljudje okrasijo po svoje, kakor pa one, katerim se nalašč vrisejo kake umetne slike in napisi. Naj se pripiše tudi kraj, odkod so in način, kako se pripravljala barva in delajo figure, istotako, če imajo ljudje glede pisank kake posebne navade ali prazne vere. Tako lahko v kratkem dobimo zanimiv prispevek k naši narodopisni vedi. — K.

Okrajni zastop mariborski. Cesar je potrdil izvolitev dr. Janeza Schmiederer načelnikom in Jožefa Bankalari podnačelnikom okrajnega zastopa mariborskega.

Studenci pri Mariboru. Minoli mesec je padel dveleten Valter Schwarz, sin mizarja Schwarz, čez stopnice ter se tako močno poškodoval, da je drugi dan v bolnišnici umrl. Mati ponesrečenega otroka je težko bolana in ni mogla nadzorovati otroka.

Iz Oplotnice. Dne 26. sušca je odprl tukajšnji trgovec in Nemeč Anton Kriechbaum še eno trgovino pod vodstvom Franca Kvas. S tem hoče bržkone pridobiti več glasov za prihodnjo volitev nemškutarski stranki. Toda vkljub temu ne bo slo.

Kdor zaničuje se sam V roke nam je prišla delavska knjižica nekega zidarskega pomočnika iz občine S v Sl. gor., katero je napisal tamošnji župan. Pisana je v tako spakedrani nemščini, da je groza. Ko je dotični prinesel knjižico na okrajno glavarstvo, zmajal je uradnik z glavo ter se zaničljivo nasmejal. Veliko kmečkih županov še vedno nemčuri, pri tem pa ne pomislijo, da s svojo strašno nemščino služijo v posmeh Nemcem, ki dobe njihovo pisavo v roke. Kdaj se bo začelo svitati v glavi teh nemčurjev?

Od Sv. Benedikta v Slov. gor. se nam poroča, da ni bil vzrok samomora Simona Žigerta nalezljiva in neozdravljiva bolezen, ampak da je bil revež umobolen, kakor je dokazala preiskava zdravnikov.

Slovenjgraderc. Premogovnik pri Slovenjgradu je kupil iz konkurza Jožefa Farsky grof Henkel-Donnersberg v Wolfsbergu na Koroškem za 23.500 K.

Sv. Jurij ob juž. žel. V Hrušovecu so našli dne 30. m. m. v nekem potoku 18 let starega trgovskega pomočnika Janeza Kovačič iz Šibeneka, mrtvega. Ali se je revež ponesrečil ali se je sam usmrtil, se ne more dognati. Truplo so prepeljali v mrtvašnico v Št. Juriju ob juž. žel.

Iz Šoštanja. Trg Šoštanj je sedaj v slovenskih rokah, kar pa tukajšnjim nemškutarjem ne da miru. Bivši »Sokol« tovarnar Woschnagg misli pri bližajočih se volitvah z vso silo napasti to velevažno slovensko po-